

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VIII. Ordines conferri, & suscipi debent, servatis certis temporum
interstitiis ac intervallis ab uno ad alium Ordinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

quo hic disputamus, ergo quoad hoc non revocatur privilegia Regularium.

Deinde in pluribus aliis locis, quando Concil. voluit revocare privilegia in contrarium, id fecit per illam, aut equivalentem particulam; Non obstantibus privilegiis &c. Cum ergo hoc in presenti loco non fecerit, signum manifestissimum est, non voluisse derogare privilegiis Mendicantium.

Porro quod addit Miranda: Maxime cum in eodem Conc. sess. 25. cap. 22. &c. parvi est momenti. Imprimis Concil. non dicit: Hac omnia & singula in superioribus sessionibus contenta; sed, In superioribus decretis contenta. Et verò cur non dixisset, sessionibus, si illa fuit ejus mens, quam ille Auctor pretendit? Igitur per illa decreta, intellexit decreta presentis sessionis 25. de Reg.

246. Referuntur fultis verba Conc. Trid.

Quod sic ulterius ostendo ex verbis ejusdem cap. quæ lubet parùm fultis excutere: Et quia sancta Synodus desiderat, ut omnia & singula supradicta quam primum executioni demandentur, precipit omnibus Episcopis in monasteriis sibi subiectis, & in omnibus aliis, ipsi in superioribus decretis specialiter commissis, atque omnibus Abbatibus & Generalibus & aliis superioribus Ordinum supradictorum, ut statim prædicta exequantur, & si quid executioni mandatum non sit, episcoporum negligentiam Concilia Provincialia suppleant & coercerant. Regularium verò Capitula Provincialia & Generalia, & in defectum Capitalorum Generalium, Concilia Provincialia per deputationem aliquorum ejusdem Ordinis provideant. Hortatur etiam sancta Synodus omnes Reges, Principes, Reipubl. & Magistratus, & in virtute sanctæ Obedientie precipit, ut velint prædictis Episcopis, Abbatibus, ac Generalibus, & cæteris Præfectis in superioribus contenta reformationis executione suum auxilium & auctoritatem interponere, quibus fuerint requisiti, ut sine ullo impedimento præmissa rectè exequantur ad laudem Dei omnipotentis.

Quis non clarè videt, Concilium ibi tantùm agere de executione reformationis contentæ in illa sess. 25. quæ specialiter inscribitur de Regularibus & Monialibus? Vel ad summum (quod tamen non pato) de illis decretis aliarum sessionum, quæ specialiter concernunt reformationem Regularium, quale non est decretum de suscipiendis aut conferendis Ordinibus tempore à jure statuto, quod non alloquitur Regulares, sed Episcopos; nec solos Regulares, sed generaliter omnes concernit.

Sed audiamus Præpositum q. unicâ de hoc Sacramento n. 156. ubi tractans eam propositum, sic ait: Probabilis est, quòd uti possint suo privilegio, & quòd generalis illa derogatio sit applicanda locis Concilii, in quibus derogatur privilegiis Religiosorum; non verò se extendat ad omnia decreta, quæ etiam si de derogatione privilegiorum sunt edita: hoc sensu sancta Synodus vult omnia supradicta decreta

servari, etiã cum derogatione privilegiorum, quando ea in aliquo decreto est appòsita; quali illa generalis derogatio sit appòsita ad majorem inculcationem particularium, non verò respiciat ea decreta, in quibus non fuit derogatum privilegiis. Hæc ille.

Alioquin si Patres voluissent in uno particulari capitulo revocare omnia privilegia Regularium, quæ sunt contra omnia decreta Concilii, id fecissent in ultimo capitulo sess. 25. de refor. cum ea sit ultima sessio & in ea aliqua concernentia Regulares definiantur c. 4. & 13.

Non video itaque, quo pacto Miranda sententiam Rodríguez supra, Portel supra, Villalobos 1. p. Sum. tract. 11. diff. 13. n. 6. Hier. Rodrig. in Compend. qq. Reg. tel. 106. n. 7. & Aliorum tam Antiquorum, quàm Recentiorum, audeat vocare improbabilem.

Nec obstat, quod supra Miranda pro quarto testimonio fortissimo adducit, scilicet, Gregor. 13. Sixt. 5. Clement. 8. & Paulum 5. privilegia Regularium confirmasse cum illa clausula: Dum tamen non sint contraria decretis Concilii Trident. aliisque Constitutionibus Apostolicis.

Non obstat, inquam; quia sententia illa non indiget privilegiorum confirmationibus; nam sufficiunt ipsi privilegia primitus concessa, quæ nunquàm vel per Tridentinum, vel per aliam Constitutionem Apostolicam revocata fuerunt; ideoque eis non sunt contraria, sicuti species non est contraria generi, licet scriptum sit c. 34. de Reg. juris in 6. Generi per speciem derogatur.

Ex quo sequitur, quòd etiam verè confirmata sint, ut patet; quia non sunt contraria decretis Conc. Trident. aliisque Constitutionibus Apostolicis. Ne igitur timeant Episcopi, ubi non est timendum, id est, ne timeant Mendicantibus conferre Ordines extra tempora à jure statuta.

Sed nunquid etiam omnes uno die, aut tribus diebus continentis? Attende quod sequitur.

CONCLUSIO VIII.

Ordines conferri, & suscipi debent, servatis certis temporum intervitiis ac intervallis ab uno ad alium Ordinem.

Ita de minoribus Ordinibus statuit Trident. sess. 23. de refor. cap. 11. in principio: Minores Ordines... per temporum intervitiis, nisi aliud Episcopo magis expedire videretur, conferantur. Rationem adjungit: Ut ed accuratius, quantum sit huius disciplina pondus possint edoceri, ac in unoquoque munere, iuxta præscriptum Episcopi, se exercent, idque in ea, cui adscripti erunt, Ecclesia; nisi forte ex causa studiorum absint; atque ita de gradu in gradum

248. Objectio.

Solvitur.

249. Probatur.

249. Probatur.

247. Sententia Præpositi de hac controverfia.

gradum ascendat, ut in eis cum etate, vita merita & doctrina maior accrescat. Quod & bonorum morum exemplum, & asiduum in Ecclesia ministerium, atque maior erga Presbyteros & superiores Ordines reverentia & crebrior, quam antea, Corporis Christi Communio maxime comprobant.

250. Quod interstitium requiratur in minoribus Ordinibus.

Sorbus.

Reverendissimus Armilla.

Angeli.

Judicium Auctoris.

Circa quod statutum quaeritur primò; quod intervallum seu interstitium inter unum & alterum ex minoribus Ordinibus intervenire debeat. Putant quidam, illud sufficere, quod intervenit inter unam & aliam Ordinationem generalem. Alii verò existimant, sufficere illud, quod datur de uno die Dominico aut festo ad alium proximum. Ita Sorbus in Comp. Privil. Mend. verb. Ordines sacri, ibi: Et sic bene concludi posse arbitror, quòd cum talis prohibitio non conferendi eodem die duos sacros Ordines eidem personae, sit tantum specificè facta in Ordinibus majoribus, & non in minoribus: minores isti possent omnes simul eodem die dari, quando Episcopus vel Abbas expedire judicaverit, cum non sit contra Concilium, & sit juxta Canones, ut tenet Glossa in cap. De eo. de Temp. Ordinat. & Navar. & Armil. ubi supra, Vel saltem, ubi dari simul non fuerit consuetudo, possent singuli dari Dominicis diebus aliisque festis, ut in praefato cap. De eo. & Ang. in Sum. tit. Ordo 4. prout videtur multis Episcopis practitari. Hac ille.

Sanè si consideremus rationem seu finem constitutionis Tridentini, prima sententia videretur amplectenda; interim quia totum relinquatur iudicio Episcopi, & consuetudo, in his saltem partibus, ministrat regulariter omnes minores Ordines simul eodem die, hinc non immerito huic quaestioni; quia sicuti sine ullo interstitio, si ita Episcopus iudicet magis expedire, possunt ministrari; ita etiam cum solo interstitio, quod requirit secunda sententia.

251. Quod interstitium requiritur inter ultimum minorem Ordinem, & Subdiaconatum.

Major difficultas est de interstitio, necessario inter ultimum minorem Ordinem, & primum Ordinem majorem, id est, Subdiaconatum, de quo sic loquitur Trident. supra in fine c. Hi verò non nisi post annum à susceptione postremi gradus minorum Ordinum ad sacros Ordines promoveantur, nisi necessitas aut Ecclesiae utilitas iudicio Episcopi aliud exposcat.

Et licet etiam hic potestas dispensandi concedatur Episcopo, non tamen nisi propter necessitatem, aut Ecclesiae utilitatem, cum prior dispensatio fieri possit ex quacumque causa, cum simpliciter id relinquatur iudicio Episcopi, non expressa ullà causà; impresentiarum autem exprimitur necessitas, vel utilitas Ecclesiae, disjunctivè tamen, id est, una vel altera, non necessariò utraque simul.

252. Quando Ecclesia censetur hic habere necessitatem, ex

Porro secundum Antonium 3. part. tit. 14. de Temp. & loc. Ord. §. 18. quem sequitur Sorbus supra, tunc Ecclesia dicitur necessitatem habere, quando alios non habet, Ordines suscipientes, ac ministrorum necessitatem ha-

bet, qui Capellis & beneficiis satisfaciunt. Et tunc erit utilitas, quando licet ipsa alios habeat ministros idoneos, aliis tamen pluribus indigere, ut melius serviat.

Et verò ex verbis Trident. supra allegatis liquet, hanc necessitatem relictam esse iudicio Episcopi. Quæris cujus Episcopi? Respondet; Dioeceseos ejus, qui ordinandus est, non autem Ordinatoris, qui cum literis dimittitur subditos alienos ordinat; nisi hoc ei in eadem literis expressè concedatur. Ita Miranda supra art. 7. conclus. 2. & Alii apud Barb. in Collat. ad sess. 23. c. 13. n. 7.

Colligitur autem ex eodem cap. Trident. ibi: Ac in unoquoque movere, iuxta præceptum Episcopi, se exercent. Ubi procul dubio intelligitur Episcopus dioeceseanus ordinandi se ordinari. Item ex cap. 16. ead. ibi: Nullus alius ordinari, qui iudicio sui Episcopi non sit utilis, nisi in Ecclesia necessarius. Ubi nota ly sui, quod tribuè dicit respectum ad ordinandum. Et ratio est; quia nullus melius novit necessitatem vel utilitatem Ecclesiae, in qua talis ordinandus debet residere.

Ceterum sub Episcopo hic intelligitur etiam Abbatem, quando per se ipsum subditos suos ordinat; cum in ipsos habeat auctoritatem Episcopalem vel quasi Episcopalem, & Regul. 42. de Reg. Juris in 6. dicitur: Auctoritatem naturam sequi congruit principati. Si ergo ipsi competat ex privilegio Pontificio locus subditum ordinare, quod est principale; quidni etiam competat dispensare in interstitiis? Et quomodo potest scire necessitatem vel utilitatem Ecclesiae, ubi talis ordinandus debet residere, quam Abbas?

Sed dices (inquit Miranda supra conclus. 1. quid juris, si non per se Abbas hujusmodi subditos ordinaverit, cum possit; sed alius, qui eos ad ordinandum, quia infirmus hoc non potest; cui competet interstitiorum dispensatio?

Hujus difficultatis resolutio adhuc supra dice est. & quia de ea scriptum nihil reperitur, plenè ac usquequaque satisfaciatur, hoc in re non iudicem agere. Quidam dicunt; quod competet Episcopo ordinatori, juxta prædicta; alii verò, quod præfato Abbati; liceat cuique tenere quod voluerit, aut consulantur Illustrissimi Card. Congr. S. Concilii. Hac ille.

Verum enim verò juxta prædicta licet dispensatio non competit Episcopo ordinatori, quando Episcopus suos subditos dimittit ad alium; cur ergo juxta dicta competit Episcopo ordinatori, quando Abbas suos subditos dimittit ad alium, quos ipsemet potest ordinare? Non video ullam rationem dispensationis; & ideo ego dico; non licere cuique tenere, quod voluerit; sed dispensationem tantum casu competere Abbati; non autem Episcopo ordinatori, ad quem subditi dimittuntur; sup-

posito, quod competat Episcopo dimitte[n]ti, & non Episcopo ordinatori.

Sed nunquid eadem ratio Prælati Regularis, qui non est abbas, nec per privilegium Pontificum potest conferre Ordines? Pro parte affirmativa videtur facere, Primò; quod nullus melius possit scire & judicare de necessitate vel utilitate suarum Ecclesiarum. Secundò; quod Prælati Regularis etiam habeat potestatem Episcopalem aut quasi Episcopalem in suis subditis; & sæpè veniat nomine Episcopi, & Ordinarium in iis, quæ sunt jurisdictionis, prout est hæc dispensatio.

Tertiò; quod Prælati Regularis concedat literas dimissorias suis subditis, jam autem ejusdem videtur esse, & non Episcopi, ad quem aliquis dimittitur, dispensare in interstitiis.

Pro quo Suarez tom. 4. de Relig. lib. 2. cap. 12. n. 22. adducit hæc Declarationem Card. ad dict. sess. 23. c. 11. verb. Iudicio Episcopi. Non potest Episcopus, ad quem dimissus est ordinandus, hoc iudicium facere. Et alia ad c. 13. verb. Si per annum saltem, sic habet: Ob eminentiam doctrina & bonum testimonium, & de consensu Ordinarii summus Pontifex concedit, ut breviori tempore &c. Constat autem Prælatum Regularem esse Ordinarium suorum Religiosorum.

Et ideo probabile putat hic Auctor; Prælatum Regularium non solum ex privilegio, sed etiam de iure communi, seu vi Conc. Tridentini posse dispensare in interstitiis. Quam sententiam amplectitur Sanchez de Ord. cap. 1. dub. 54. n. 8. dicens: Prælati Regulares possunt dispensare cum Regularibus exemptis sibi subditis in his interstitiis; & nullo modo id possunt Episcopi. Probat; quia Episcopi tantum possunt dispensare cum suis subditis; at Regulares exempti non sunt magis subditi Episcopi, quam secularis extraneus, cum quo est certum, non posse dispensare.

Sed hæc probatio parvi est momenti; nam sicuti Regulares exempti, sunt subditi Episcopo, quoad Ordines accipiendos, per dimissorias suorum Prælatorum, ita etiam possunt fieri subditi respectu prædictæ dispensationis. Unde etiam certum est, quod Episcopus ordinator possit dispensare cum seculari extraneo de consensu proprii Episcopi.

Allegat etiam Sanchez pro sua sententia praxim; communiter enim, inquit, in dimissoriis ad Ordines; quas concedunt suis subditis Regularibus, dispensant in interstitiis.

Sed de hac praxi nihil non constat, immo potius de opposita. Tum, quia opposita sententia communior est, scilicet Prælatum Regularem de iure communi, seu vi Conc. Trident. (quidquid sit de privilegiis, de quibus infra) non posse dispensare in interstitiis; quia Conc. ubique exposcit iudicium Episcopi. Tum, quia etiam si Prælati habeant potestatem Episcopalem aut quasi Episcopalem in suis subditis, maxime Generales & Provinciales, & aliquan-

do veniant nomine Episcoporum & Ordinariorum; tamen non habeant potestatem conferendi ipsos Ordines, quæ collatio est principalis, ideoque nec videntur habere potestatem dispensandi in interstitiis, quæ dispensatio est aliquid accessorium; jam autem, ut supra diximus ex iure; Accessorium naturam sequi congruis principalis.

Hinc veritas ista declarata fuit per illustrissimos Card. sacre Congreg. Regularium (ut tradit Paraselus in suo comp. Privil. fol. 223.) qui hæc de re consultati a. 1572. hoc responsum adhibuerunt: Quod Prælati Regulares non possunt dispensare in interstitiis, in literis dimissoriis, quibus mittunt suos subditos ad suscipiendos Ordines, sed dicit Prælati, cum mittunt suos subditos ad Ordines suscipiendos, & expedire iudicaverint, ac necesse habuerint, ut cum eisdem in interstitiis dispensetur, in prædictis literis dimissoriis, humiliter debent exorare suos prædictos Episcopos, ut id faciant cum omnibus, vel cum tali aut tali.

Addit Paraselus; quod non necessum est, ut descendant ad assignationem alicujus cause (quævis interdum non sit incongruum, id ipsum facere) sed quod prædicti Episcopi id teneant efficere absque ulla utilitatis seu necessitatis inquisitione, finem eisdem faciendo, iuxta leges urbanitatis, & quod hæc in re ipsi affirmaverint, atque necessarium esse dixerint, tale iudicare. Ita refert Miranda supra conclus. 1.

Et Molfesius in Sum. Theol. mor. tract. 2. c. 1. n. 36. refert decusum, debere Episcopos se conformare cum supplicatione Superiorum Regularium; quia ad ipsos Superiores spectat providere & iudicare circa utilitatem & necessitatem Ecclesiarum suarum. Ita lego apud Barbosam supra ad cap. 13. n. 9.

Hanc etiam sententiam docet Eman. Rodrig. tom. 7. q. 99. Reg. q. 22. art. 7. ibi: Et sic concludo dicens, posse Episcopos vel Abbates ordinantes, in interstitiis cum Religiosis dispensare; non autem Prælatos Ordinum; possunt tamen ipsi, quando iudicaverint dispensandum expedire, Episcopum in literis dimissoriis exorare, ut in illis interstitiis cum tali & tali &c. dispensare dignetur, absque eo quod in alicujus particularis cause cognitionem descenderet. Illudque sanè Episcopo ad illos ordinandos posse sufficere arbitror. Et sic debet intelligi Declaratio prædictorum Cardinalium, ut videlicet sufficiens causa ad dispensandum à Prælati iudicata, ordinato Episcopo referatur, cujus erit iudicare de illa. Ita Rodrig.

Qui fundatur maxime in eo, quod Conc. Trid. committit interstitiorum dispensationem non Ordinariis absolute, sed Episcopis ordinantibus; prout; inquit, patet ex contextu Concilii.

Sed nos supra ex contextu Concilii contrarium ostendimus; scilicet illam dispensationem commissam esse Episcopo, cujus subditus est ordinandus, vel à se, vel ab alio cum literis dimissoriis.

O o o o

missoriis.

255. An eadem ratio Prælati Regularis, qui non est abbas.

Suarez Declar. Card.

256. Pars affirmans est probabilis.

Probatio ex Sanchez.

quæ est parvi momenti.

257. Alia probatio Sanchez ex praxi.

de qua ratio non satis constat.

258. Declaratio Card. pro opposita sententia, Paraselus.

quæ sic intelligenda, ut Prælati non debent assignare aliquam causam.

Miranda.

Molfesius.

Barbosa.

259. Hanc sententiam tenet Rodriguez.

Fundatur in Conc. Tridenti.

sed perperam.

missioris. Quo supposito, non video aliam magis efficacem probationem hujus sententiae, quam Declarationem Card. Nam concedere literas dimissorias est similiter accessorium, & tamen competit Prælati, quibus non competit principale, id est, ipsa Ordinatio. An autem illa Declaratio efficaciter probet, patebit ex infra dicendis de Privilegiis Regularium in hac materia.

260. An Trid. relinquat arbitrio Episcopi ut eodem die promovatur ad ultimum Minorem, & primum Majorem. Barbofa.

Prædictum notandum; hoc decreto Tridentini secundum Aliquos (quos citat Barbof. supra ad cap. 11. n. 8.) arbitrio Episcopi remitti facultatem abbreviandi interstitia, non autem promovendi vel dispensandi, ut quis promovetur unâ die ad ultimum Minorum cum primo Sacrorum. Et idem docent per Concilium in præsentem sublatam esse omnem contrariam consuetudinem.

Sed verius apparet; posse Episcopum, ubi præscripta foret consuetudo ante Trident. ut simul minores Ordines cum Subdiaconatu dari possint, eos licite his quoque temporibus simul conferre. Pro qua doctrina plurimos refert Auctores Barb. supra nu. 9. Et ratio est: quia nuptiam in jure talis consuetudo reprobat; & quia fieri potest, ut utilitas vel necessitas Ecclesie illud expulcat.

Garcia. Decl. Card.

Declararunt quoque Card. apud Gar. de Benef. part. 7. c. 4. n. 47. Licet ex decretis huius Conc. post minores Ordines expectandus esset annus, antequam quis ad sacros Ordines promovetur, ut cap. 11. sess. 23. potest tamen quis parochialem acquirere, etiam si non habeat aliquem Ordinem sacrum, & infra annum promoveri ad Sacerdotium debet. Et per consequens cum illo dispensari debet in interstitiis.

261. Inter Subdiaconatum & Diaconatum requiritur interstitium unius anni ex Trident.

Probatur; quia præter annum, qui requiritur, ut jam dictum est, inter susceptionem postremi gradus Minorum Ordinum, insuper ex Conc. Trident. sess. eadem cap. 13. requiritur alius annus inter susceptionem Subdiaconatus, & Diaconatus, ibi: Promoti ad sacrum Subdiaconatus Ordinem, si per annum saltem in eo non sint versati, ad altiorum gradum, nisi aliud Episcopo videatur, ascendere non permittantur.

Item annus inter Diaconatum & Sacerdotium.

Et rursum alius annus inter Diaconatum & Sacerdotium cap. 14. ibi: Qui pie & fideliter in ministeriis ante actis se gesserint, & ad Presbyteratus Ordinem assumuntur, bonum habeant testimonium: & hi sunt, qui non modo in Diaconatu ad minus annum integrum, nisi ob Ecclesie utilitatem ac necessitatem aliud Episcopo videretur, ministraverint, sed etiam &c.

262. Hæc interstitia non sunt mathematicè computanda.

Ubi nota primò; hæc interstitia non esse mathematicè computanda, sed Ecclesiasticè, & juxta ritum Ecclesie; videlicet ab una quadragesima ad aliam, à Pentecoste ad Pentecosten, quàmvis inter primam, & secundam Pentecosten festivitatem, nondum sint elapsi duodecim menses. Ita resolvunt & referunt decisum Sorbus supra vers. Circa id, & Alii plures, quos vide

Sorbus.

apud Barb. sup. cap. 13. n. 6. eisque sententia communis.

Nota 2. ad dispensandum in interstitio Diaconatus, non requiritur nisi iudicium Episcopi ex quacunque causa, sicuti supra dictum est de minoribus Ordinibus; nam eodem modo loquitur Concilium scilicet: Nisi aliud Episcopo videatur, non allegari aliquam causam; at verò pro dispensatione in interstitio Sacerdotii, requiritur Concil. præter iudicium Episcopi, utilitatem, & necessitatem conjunctivè, ut patet ex illis verbis: Nisi ob Ecclesie utilitatem ac necessitatem aliud Episcopo videretur. Ita resolvunt Eman. Rodrig. qq. Reg. tom. 3. q. 24. art. 6. & Alii apud Barb. supra cap. 14. n. 2.

Porro hæc necessitas, & utilitas, ut adverte Hier. Rodrig. in Comp. qq. Regul. resolut. nu. 23. moraliter debet pensari; non enim in puncto indivisibili consistunt, sed recipere debent eam latitudinem, quæ in aliis rebus moralibus ad arbitrium boni viri attendi solet.

Unde non requiri causam utilitatis & necessitatis ordinariam, aut publicam; quia Concilium in præsentem remittere videtur hoc negotium arbitrio & prudentiæ Episcoporum, ipsa utilitate Ecclesie & necessitate, quum Episcopus juxta circumstantiam loci, & temporis, aut juxta conditionem personarum, sufficienter judicaverit, tradunt Sorbus supra sub finem. Menoch. de Arbitr. c. 427. n. 3. Eiman. Rodrig. sup. art. 7. quos refert & sequitur Boncina de Sacramentis disp. 8. q. un. p. 6. n. 2.

Rogat aliquis; cur major causa requiratur ad dispensandum in interstitio Subdiaconatus, & Sacerdotii, quàm minorum Ordinum, & Diaconatus? Respondeo: quia major distantia est inter minores Ordines & Subdiaconatum, qui est Ordo sacer habens annexam obligationem continentie; item inter Diaconatum & Sacerdotium, quod est gradus dignissimus proximè disponens ad consecrationem corporis & sanguinis Christi, quàm inter Lectorem, & Acolythum, qui sunt ambo Ordines minores, aut inter Subdiaconatum & Diaconatum, qui sunt ambo Ordines majores, & solùm remotè disponunt ad consecrationem.

Nota 3. hanc facultatem remittendi interstitia, Episcopo concessam, transire in Capitulum seu ejus Vicarium, Sede vacante, ut tradunt Quarant. in Sum. Bullarii verb. Capitulum vers. Quarto decimo, & Alii plures apud Barbof. supra.

Nota 4. neque Episcopum ordinantem subditos non servatis interstitiis, neque sic ordinatum, ob hoc præcisè fore suspensum, minus irregularem. Ratio; quia nec à Concilio Tridentino, nec canone ullo, in corpore juris clausum imponitur aliqua pena ipso jure; & non est dicendum, ullam penam incurri ipso jure, nisi à lege id exprimitur, juxta Gloss. celeberrimam cap. fin. de Jure patronatus verb. Ex vi, ubi sic

ait: Sed videtur quod Capitulum Eboracen. faciendo quod non licet, concedendo Ecclesiam. privati debuit potestate, saltem ea vice, presentandi, quia dixit sibi ins, & ut puniatur in eo, quod deliquit. supra eod. Pastoralis. supra de transl. Quanto. & arg. 16. q. 6. Placuit. Propter hoc non puniuntur: quia & ipsi uidem correxerunt factum suum, presentando prout debebant, nec est iste casus, in quo priuatur quis potestate eligendi: quia cum sit illud pena, non debet imponi, nisi exprimat, quod sit imponenda. Auctores pro hac sententia vide apud Barb. sup. n. 11. & 12.

Barb.

Ocurritur objectioni.

Nec obstat Constitutio Sixti 5. contra male promotos, quia, ut jam non femel dixi, reducta est ad terminos juris communis, Conc. Trident. & Constit. Pii 2. excepta Ordinatione simoniaca.

An sic ordi. nati possint suspendi ab Episcopo. Navar.

Querit autem Navar. lib 1. Conf. Tit. de Temp. Ord. Conf. 4. n. 1. an saltem sic ordinatus non possit puniri alia pena, & suspendi ab Episcopo? Et putat posse, quia transgressor est canonis. Et idem dici posset de Episcopo; scilicet, quod a Superiore posset puniri pena extraordinaria.

266.

Quid si Episcopus duos Ordines sacros simul eodem die conferret.

Quid ergo, inquis, si quis Episcopus duos Ordines sacros simul eodem die conferret, putas quia & talis Episcopus & sic ordinatus non forent suspensi, aut non incurrerent aliam penam ipso iure? Respondeo; non puto, quia nimis manifeste contrarium exprimitur in iure communi tit. de Temp. Ord. cap. 13.

Fore suspensum ipso iure probrat ex cap. 13. de Temp.

Hec sunt verba juris: Literas vestras recepimus super inordinata Ordinatione Imolensis electi, quem Bononiens. Episcopus precedenti Sabbatho in Diaconum, & sequenti die Dominico (continuatō ieiunio) in Presbyterium ordinavit. In quo quantum uterque deliquerit, evidenter intelligit, qui prudenter attendit. Si enim utrumque Ordinem eodem die conferre illi non licuit, pari non licuit ratione, an unum Ordinem uno die, & alium altero (ieiunio continuato) conferre, cum propter continuationem ieiunii fitione canonica, siue mane diei Dominice trahatur ad Sabbathum, siue vespera Sabbathi ad diem Dominicam referatur, profectio mane cum vespera, seu vespera cum mane, ad eundem diem pertinere dicitur. Nam si quantum ad hanc necessitatem articulum pertinet, mane ad unum diem, & vespera referatur ad alium, cur esset continuatio ieiunii necessaria, cum & Sabbatho ante eam, & Dominica ante prandium intelligantur esse ieiunii. Presatum itaque Bononiens. Episcopum (ut puniatur in quo deliquit) a collatione Ordinum, Diaconi scilicet & Presbyterii: alterum vero ab executione officii Sacerdotalis tandem volumus manere suspensos, donec de illis aliter disponamus. Ita Innocentius III.

267.

An etiam ac c. 15. eod.

Et Honorius III. cap. 15. eod. sic scribit: Dilectus filius G. Humiliens. Canonicus nostro dudum Apostolatus referavit, quod Humiliens. Ecclesia, suo viduata Pastore, Canonici ipsum unanimiter elegerunt; qui cum esset citra sacros Ordines constitutus, Archiepiscopus Cassalens. Metropolitanus eorum. Epi-

scopo Trecent. mandavit, ut cum uno & eodem die ad tres sacros Ordines promoveret: quod ille (non ausu proprio, sed ipsius Archiepiscopi mandato) perfecit. Cum ergo nobis consulerit, supradictum Episcopum in pluribus deliquisse: tum, quia sine mandato Archiepiscopi (ut ipse confessus extitit) ad huiusmodi Ordinationem inordinatē processit: tum, quia si de mandato Archiepiscopi constaret, cum illi huiusmodi dispensatio à canone minime sit permessa, ipsi obtemperare non debuit in hac parte: tum etiam, quia reatum perituri sepius variavit, iurando prius, quod Archiepiscopus id preceperat, & postea quod illud non mandaverat in iudicio consistendo: ipsum tandem ab ordinandis suspendimus potestate, donec nostram meruerit gratiam obtinere.

Videntur quod non

Verum cum hic non unum tantum delictum, sed plura simul puniantur, qui solum plures Ordines sacros contulisset eodem die, ex hoc iure non recte probaretur suspensus; neque qui suscepisset, cum de ordinato nulla fiat mentio.

268.

An solus Papa dispenset super hoc.

Sed nec ex eo, quod solus Papa dispenset super hoc seu absolvat ab hac suspensione, ut notat Gloss. ibi verb. *Nostram*, dicens: *Et sic solus Papa super hoc dispensat*; recte inferitur: ergo etiam solus Papa dispensat super illo, seu absolvit ab illa suspensione: quia sunt casus planè diversi. Unde etiam in cap. *Dilectus*, non solum suspenditur Ordinator ab Ordinibus, quos contulit; sed generaliter à potestate ordinandi. At verò in cap. *Litteras*, solum suspenditur à collatione Ordinum, quos eodem die contulit; & sic ordinatus ab executione postremi Ordinis.

Quia tamen etiam in fine huius capituli additur: *Donec de illis aliter disponamus*, videtur & hæc suspensio reservata Pontifici, ut resolvit Navar. in Man. cap. 25. n. 71. & Alii apud Barb. supra cap. 13. n. 15.

269.

Casus in quo Abbas & Episcopus possunt dispensare in suspensione c. 15. de Temp. Ord. cap. 2. de eo qui &c.

Excipitur casus, quando sic ordinatus Religionem ingressus est, & peracta penitentia laudabiliter in Religione vixit, quia tunc Abbas & Episcopus dispensare poterunt; arg. cap. 2. de eo qui furtivè Ordinem suscepit, ubi sic ait Cælestinus III.

Cum h. lator presentium, sicut nobis sua questione monstravit, ad tuam Ordinationis causam presentiam accessisset, iuxta consuetudinem parva sibi quatuor minores Ordines contulisti: quibus non contentus, Subdiaconatum etiam temerario ausu recepit. Mandamus quatenus eum in minoribus dumtaxat Ordinibus celebrare permittas. Si vero domum Religionis intraverit, & vicia & mores eius exegerint, Abbas (si voluerit) in aliis poterit Ordinibus dispensare.

270.

Suspensus est à postremo Ordine qui Minores & Subdiaconatum eodem die suscepit.

Ex quo iure patet primò; non tantum qui duos majores Ordines suscepit eadem die, fore suspensum à postremo Ordine; sed etiam qui minores, & Subdiaconatum. Secundò; Abbatem in illa suspensione posse dispensare, si fuerit ingressus Religionem & laudabiliter in ea vixerit.

Accedat cap. 3. eod. (quod est ejusdem Pontificis) Innotuit nobis, quod G. Clericus & alii qui &c.

duo de diœcesi tua, ad G. quondam Segustin. Episcopum, ut Ordines ab eo reciperent accesserunt. Cumq; ab eodem Episcopo sub excommunicationis sententia fuisset inhibuitum, ne quis se ad duos Ordines suscipiendos ingereret: prædicti Clerici nihilominus Subdiaconatus & Diaconatus Ordinem clandestinè suscepimus: Et infra: Consultationi tua taliter respondimus, quod ordinati in susceptis Ordinibus de iuris rigore ministrare non debent. Veruntamen si ad Religionem aliquam voluerint se transferre, & peractâ penitentia, pro arbitrio tuo eis iniunctâ, ibidem laudabiliter fuerint conversati, processu temporis cum eis poteris de nostra licentia dispensare, ut postmodum susceptorum Ordinum executione lætetur.

271.
Episcopus non potest dispensare in collatione plurium Ordinum sacrorum eodem die.

Præterea ex cap. Dilectus, colligitur; Episcopum non posse dispensare in collatione plurium Ordinum sacrorum eodem die: ibi: *Cum illi huiusmodi dispensatio à canone minime sit permissa.*

Item ex cap. Literas, consecrarium videtur; eum qui conferret die Sabbathi Diaconatum, & die Dominico Sacerdotium, non continuatò jejuniò, minime suspensum fore; quia sola continuatio jejunii facit, ut Ordines sic collati, censeantur eodem die collati. Patet ex textu.

272.
Maius delictum est suscipere duos Ordines eodem die, quàm diversis non servatis interstitiis.

Nec minus manifestum est ex iuribus j. m. allegatis, majus delictum esse suscipere duos Ordines majores, aut quatuor Minores & unum Majorem eodem die, quàm diversis diebus non servatis interstitiis: siquidem hoc non punitur ullâ pœnâ juris; illud autem pœnâ suspensionis.

Quod probè intelligentes Patres Concilii Trident. sess. 23. de refor. cap. 13. sic statuunt: *Duo sacri Ordines non eodem die, etiam Regularibus, conferantur, privilegiis ac indulgiis quibusvis concessis non obstantibus quibuscumque.* Ecce hic, propter majorem indecentiam, revocantur privilegia Mendicantium, quæ relinquuntur intacta, dum agitur de susceptione Ordinum diversis diebus non servatis interstitiis.

Caveant ergo & timeant Episcopi conferre, etiam Regularibus, duos sacros Ordines eodem die (de minoribus & uno sacro Ordine non meminit Trident.) nisi possint ostendere privilegia concessa post Concil. Tridentinum. Ne timeant autem conferre duos, immo & tres Ordines sacros diversis diebus non servatis interstitiis, quia privilegiati sunt; ut patet ex privilegiis Conclus. præcedenti allegatis, quæ Trident. quantum ad hoc non revocat.

Et ita multi Episcopi præstiterunt absque ullo scrupulo, tum hic, tum alibi, etiam in ipsa urbe Romana, ut testatur Averfa q. 3. sect. 9. §. *Quis verò*, estque tutum in praxi. Auctores vide apud Dian. part. 3. tract. 2. resol. 31. Interim etiam inveniuntur Episcopi qui, nimium justî, nolunt præstare; ne, ut ajunt, videantur transgressores Conc. Trident. Sed timeant, ubi non est timendum.

273.
Si dixeris; Card. declararunt, ut supra vi-

dimus, ad Episcopum spectare dispensationem in interstitiis, & non ad Prælatos Regulares.

Respondeo (quidquid sit de veritate vel auctoritate illius Declarationis, quæ facile profect negari) constat per hanc Declarationem non revocari seu enervari privilegia, saltem concessa post Trident. immo nec ante; cum eorum non meminerit, neque possit se extendere ultra limites Tridentini, quod declarati, & in quo non est clausula derogatoria privilegiorum.

Itaque ut solus Episcopus dispensaret in interstitiis, quantum est ex iure communi, & decreto Conc. Tridentini; equidem ex privilegio etiam Prælati Regularis. Vel magis proprie loquendo, quando Prælati Regularis suos subditos absque interstitiis mittit ad Ordines, ipse Pontifex cum eis dispensat in interstitiis.

Cæterum ad servandam pacem cum Episcopis, qui sequuntur oppositam sententiam, nec faciunt Prælati, si, dum nulla subest causa, observari à suis curent tempora & interstitia à jure statuta; prout in nostro Ordine eorum est per statuta Generalia Barchinonensia, accommodata provinciis Belgicis, cap. 7. §. 16. ubi sic lego: *Et cum secundum Conc. Trident. non debeat ad sacros Ordines promoveri, nisi post annum à susceptione postremi Ordinis, nisi Episcopus aliud indicaverit expedire; volumus hoc decretum cum Prælati nostre Religionis inviolabiliter observari, ad omnino rationabilis causa dispensationem non revocari.* Intelligunt autem per dispensationem promotionem ante annum à susceptione postremi Ordinis, sive sit propria dispensatio, sive potius usus privilegii.

Restat consecratio Episcopalis; ad quam antiqua præscribent certam temporis durationem post consecrationem Sacerdotalem; sed hodie solum requiritur semelre sacro Ordine, vel à sacris Ordinibus, quod docet Conc. Trident. sess. 22. de refor. cap. 1. in principio: *Quicumque posthac ad Episcopatum thedralis erit assumendus, is non solum moralitate, moribus & vitâ ac aliis, quæ à sacris Regularibus requiruntur, plenè sit præditus, verum etiam in sacro Ordine antea, saltem sex mensium spatium, consecratus.*

Et ita sanè servandum est, inquit Averfa q. 3. sect. 9. §. *Ad consecrationem*, nisi Pontifex dispensatio intercedat. Quia autem Concilium utitur numero singulari dicens: *In sacro Ordine*, hinc Averfa eodem §. docet sufficere semelre spatium à primo Ordine sacro, id est, Subdiaconatu.

At Campan. in Divers. juris canon. rub. 11. cap. 7. nu. 8. advertit, oportere, omnibus factis initiatum fuisse ante sex menses; idque quæ Constitutio Greg. 14. quæ incipit: *Omnia Ap. sollicita*, 6. apud Cherubinum utitur plurali numero §. 9. dicens: *Quamvis autem qualitates omnes promovendorum, quæ in generalium Synodorum*

decretis, alijsq; canonicis sanctionibus continentur, probe cognita esse debeant iis, quibus inquisitionis officium demandatum est, quales sunt, natum esse ex legitimo matrimonio, atque ex parentibus Catholicis, annum trigagesimum iam explevisse, sacris Ordinibus, saltem ante sex menses, initiatum esse &c.

Sed, meo iudicio, numerus pluralis ad summum probaret, oportere duobus Ordinibus sacris initium fuisse ante sex menses; si tamen hoc probet; quia, etiam in Scripturis sacris subinde numerus pluralis ponitur pro singulari, ut patet ex alibi dictis, quidni in Bullis Pontificiis idem fieri possit, atque hic fiat? Quippe hic recensentur qualitates, quæ in generalium Synodorum decretis continentur: atqui, ut vidimus, Concilium Trident. utitur numero singulari; ergo hæc Constitutio referens hanc qualitatem ex illo Concilio numerum pluralem posuit pro singulari, alioquin aliquam qualitatem referret, quæ non continetur in decretis generalium Synodorum. Atque hæc est communior opinio:

277. Potest aliquis ordinari in Sabbato, & in mane in Episcopum. Ex qua sequitur, si aliquis die Sabbati quatuor temporum fuisse ordinatus Sacerdos, possit consecrari Episcopus die Dominicâ immediatè sequente. Ita notat Gloss. in cap. Quod à Patribus 4. dist. 75. verb. Sabbati, ibi: In consecratione Episcopi non est necessaria continuatio ieiunii, cum tantum die Dominico consecratur, & in mane quilibet intelligatur ieiunus, ut extra de Temp. Ord. Literas. Sed licet quis possit ordinari aliquem in Sacerdotem in Sabbato, & in mane in Episcopum, tamen alium ordinem non possit eidem conferre in mane, cum unum contulerat in Sabbato extra eod. Literas. Sed nunquid Dominico die in mane potest quis ordinari in Sacerdotem, & eadem die horâ tertiâ in Episcopum? H. dicit quod sic, quia nunquam invenitur prohibitum.

Ubi imprimis satis insinuat, posse aliquem ordinari in Sacerdotem in Sabbato, & in mane in Episcopum, etiam non continuato ieiunio; sed satis esse, si sit ieiunus in ipsâ Dominica propter celebrationem. Quam sententiam amplectitur Averfa supra cum Aliis, quos citat. 278. An possit eadem die Dominicâ in Sacerdotem & Episcopum. Secundò dicit Glossa; quod aliquis possit die Dominicâ mane ordinari in Sacerdotem, & eadem die horâ tertiâ in Episcopum, quod displicet Averfa supra cum Aliis, quos citat; quia tam novus Sacerdos, quam novus Episcopus debet concelebrare cum Ordinate, ergo saltem ex hoc capite id fieri non potest. Hæc ille.

Atque ut novus Sacerdos non deberet concelebrare, veluti in aliquibus locis non concelebrat, saltem debet communicare, & per consequens deberet his eadem die communicare; quod non legitur uspiam tali casu concessum.

279. Episcopus non potest conferre. Illud ad calcem huius Conclusionis addiderim, quod lego in Concil. Trident. sess. 6. de refor. cap. 5. Nulli Episcopo liceat cuiusvis privilegii præter Pontificalia in alterius diocesi exercere, nisi

de Ordinarij loci expressa licentia, & in personas eidem Ordinario subiectas solum: si secus factum fuerit, Episcopus ab exercitio Pontificalium, & sic ordinati ab exercitio Ordinum sint ipso iure suspensi.

Ergo non licet Episcopo in aliena diocesi, absque consensu Ordinarij loci, conferre Ordines majores, vel minores; quia hæc collatio à DD. communiter numeratur inter Pontificalia, utpote specialiter pertinens ad Ordinem Episcopalem.

Dubitat autem de collatione primæ Tonsuræ, quam Disp. 3. Sect. 2. Concl. 3. n. 39. dixi licitam, securus Covar. lib. 3. Variatum cap. 20. n. 9. Rebuff. in Tract. nominat. q. 1. n. 29. & 65. & in Praxi benef. rub. de Ecclesi. & à quibus, & quomodo ordinentur num. 13. Henriquez in Sum. lib. 3. cap. 6. §. 6. Bonac. de Suspens. in particulari punct. 12. nu. 2. ubi hanc sententiam vocat probabilem.

Quamvis etiam opposita non careat suâ probabilitate; quam amplectitur Sanchez de Ord. cap. 1. dub. 50. n. 2. Barb. de Potest. Episcopi p. 2. alleg. 6. nu. 15. Campan. in Divers. jur. can. rubr. 6. c. 1. nu. 2. Aliique plures; quia, inquit, verè est Pontificalis, & per se publica ac solemnis actio, cuius ritus in Pontificali præscribuntur, sicuti præscribuntur ritus conferendi Ordines.

Responderi posset; hoc ideo factum esse, non quasi collatio Tonsuræ specialiter pertineat ad Ordinem Episcopalem, ita ut sine eo foret invalida; sed quia Ecclesia, quæ instituit hanc actionem, etiam instituit Episcopum ordinarium ejus ministrum; quoniam prærequiritur collationi Ordinum, quæ iure divino specialiter pertinet ad Ordinem Episcopalem, ita ut sine eo sit invalida, nisi fiat ex particulari commissione Pontificis, ut patet ex supradictis.

Unde fortè Episcopus posset alteri delegare collationem primæ Tonsuræ; & per consequens Episcopus electus & confirmatus, nondum tamen consecratus, eam conferre; quia videri posset actus potius jurisdictionis, quam Ordinis; quæ autem jurisdictionis sunt, competunt Episcopo electo & confirmato ante consecrationem, ut alibi cum communi sententia diximus; eaque aliis delegare potest, nisi aliquid aliud obstat.

Ex his patet probabilitas prioris sententiæ, quam etiam sequitur Bassæus in Supple. verb. Ord. Sacramentum n. 4. quia, inquit, Concilium loquitur de Episcopo conferente Ordines; sed prima Tonsura non est Ordo, cum conferri possit domi privatim sine Pontificalibus.

Sed hæc probatio non videtur convincere, Primò; quia Concilium non tantum loquitur de Episcopo conferente Ordines, sed generaliter de Episcopo exercente Pontificalia, ibi: Nulli Episcopo liceat &c. Pontificalia in alterius diocesi exercere. Certum autem est, nomine Pontificalium non solum venire collationem Ordinum,

Ordines in aliena Diocesi absque consensu Ordinarij

280. An possit conferre primam Tonsuram Covar. Rebuff. Henriquez Bonac.

Pars negativa est probabilis. Sanchez. Barbosa. Campan.

281. Resp. ad ejus probationem.

An Episcopus possit alteri delegare collationem 1. Tonsuræ.

282. Probatur ex Basæo. Episcopus posse conferre 1. Tonsuram in aliena Diocesi, Probatio rejicitur primò.

num, sed etiam administrationem Sacramenti Confirmationis, consecrationem Ecclesiarum, altarium &c. ergo ex eo. quod Tonsura non sit Ordo, non recte inferitur; ergo Episcopus conferendo Tonsuram non exercet Pontificalia.

Secundò; quia sic etiam liceret Episcopo extra propriam diocesim benedicere calices vel Corporalia, & his similia, cum hæc etiam in cubiculo benedici valeant, & nihilominus perspicuum videtur, inquit Bonac. suprà, hujusmodi benedictionem pertinere ad actus Pontificalis.

Tertiò; quia etiam minores Ordines videntur posse conferri domi privatim sine Pontificalibus; sic enim lego in Pontificali Romano Tit. de Ordinibus conferendis: Quando autem Pontifex extra Missarum solemniam est promoturus aliquos ad primam Tonsuram, vel ad quatuor minores Ordines, sufficit quod habeat stulam supra rochetam vel supra superpelliceum (si sit Religiosus) & mitram simplicem. Cum autem est celebraturus pro sacris Ordinibus conferendis, habere debet sandalia & omnia paramenta Pontificalia.

Ecce eadem vestes requiruntur in Episcopo ad conferendam extra Missarum solemniam Tonsuram, & minores Ordines. Ergo si collatio Tonsuræ non est actus Pontificalis, quia fieri potest privatim sine Pontificalibus, neque collatio minorum Ordinum erit actus Pontificalis propter eandem rationem; vel si hæc collatio sit actus Pontificalis, etiam collatio Tonsuræ erit actus Pontificalis.

Hanc autem esse actum Pontificalem, videtur colligi ex Tridentino sess. 14. de refor. c. 2. ubi sic lego: Et quoniam nonnulli Episcopi Ecclesiarum &c. dum per hanc sanctam Synodum se Pontificalia officia in alterius diocesi, nisi de loci Ordinarii expressa licentia, & in personas eidem Ordinario subiectas tantum, exercere prohibitos vident, in legis fraudem & contemptum quasi Episcopalem Cathedram in loco nullius diocesis suâ temeritate eligunt, & quoscumque ad se venientes, etiam si suorum Episcoporum seu Prælatorum literas commendatitias non habeant, clericali characterè insignire, & ad sacros etiam Presbyteratus Ordines promovere præsumunt &c.

Et in fine cap. Episcopum titulare, qui aliquem, absque sui proprii Prælati expresso consensu, aut literis dimissoriis, ad aliquos sacros, aut minores Ordines, vel primam Tonsuram promovet, ipso jure suspendit per annum ab exercitio Pontificalium.

Ex quo sic argumentor: si Collatio primæ Tonsuræ non est actus Pontificalis, immeritò videtur talis suspendi ab exercitio Pontificalium, cum nullum actum Pontificalem indebitè exercuerit.

Hinc quàmvis Disp. 3. suprà allegatâ secutus fuerim sententiam Covarruvie, & Aliorum probabilem; equidem hic, re meliùs consideratâ, magis inclinor in sententiam oppositam, & expectabo à doctioribus responsum ad

hunc locum Concilii; & rationem, quare potius benedictio Corporalium sit actus Pontificalis, ut vult Bonac. suprà, quàm collatio primæ Tonsuræ. Interim consulo omnibus Episcopis, ut attendant consuetudinem, quæ observanda erit, ubi legitime fuerit præscripta.

Notent etiam tam Episcopi, quàm eorum ministri, & diligenter observent, quod Trident. statuit sess. 21. de refor. cap. 1. Nihil pro collatione quorumcumque Ordinum, etiam Clericali Tonsuræ, nec pro literis dimissoriis aut testimonialibus, nec pro sigillo, nec alia quacumque de causa, etiam spontè oblatum, Episcopi, & alio Ordinum Collatorum aut eorum ministri, quovis prætextu accipiant. Notant verò in his tantum locis, in quibus non viget laudabilis consuetudo nihil accipiendi, pro singulis literis dimissoriis, aut testimonialibus, decimas tantum minus aures partem accipere possunt, damnum nullum salarium sit constitutum pro officio exercendo, nec Episcopo ex Notarii commissa aliquod emolumentum ex eisdem Ordinum collationibus licetè vel indirectè provenire possit: tunc enim gratiam suam eos prestare omnino teneri decernit, contra statuta ac statuta & consuetudines, etiam immemoriales, quorumcumque locorum, quæ potius abusus, corruptela, simonia & pravitate favent, non potest fieri, penitus cassando & interdicendo; & qui hoc fecerint, tam dantes, quàm accipientes, ultra omnem ultionem, penas à jure iniectas ipso facto incurrant.

Hæc tamen non impediunt, quo minus Ordinarij dare, & Ordinans accipere possint ecclesias, quæ in ipso Ordinationis actu per modicum ipsius ritus offeruntur. Ita Declaratio Cujusdam ritus offeruntur. Ita Declaratio Cujusdam sequentis tenoris: Consuetudo percipiendi decimas ad primam Tonsuram feroces, penitus cassas, & mappas, præter faculas, panes, & Presbyteros intelligitur perinde ac corruptela revocata.

Si autem à me queritur; de quibus partibus seu de quo jure, insiliente penas, intelligi debeat Concilium. Respondeo: de partibus fictis simoniacis, Extraveg. de Simonia cap. Cùm detestabile 2. ubi omnes simoniaci quoscumque dignitatis aut status ipso facto executione suspenduntur, quibus penas hic non immotor, quia solent distulsi applicari in tract. de Religione.

Præterea etiam varia privilegia Clericorum puta Canonis & fori; item immunitates à rebus & vectigalibus, de quibus in tract. de Legibus; sed & varias obligationes, quæ non sunt propriæ huic loco. Unam solam, eandem maximam, non possum silere, nempe obligationem continentis, quæ communiter à Doctores in præsentî Disputatione longè & late proponitur; quorum proinde vestigium innotendo; de ea insituo sequentem Sectionem.

284. An collatio 1. Tonsuræ sit actus Pontificalis. Conc. Trid.

Auctores magis inclinat in sententiam affirmativam.

SECT. V.